

¡Vint-i-dos anys, i tan jove!

És la Universitat Catalana d'Estiu, fresca com una rosa del Pirineu. Pionera, a la nostra terra, d'aquesta mena d'universitats estiuenques, s'hi barreja l'acquisició de nous coneixements, el descobriment de nous indrets, l'inici de noves amistats, ... Les seves característiques, però, la fan més lliure, més popular i més atractiva que la resta d'estatges i cursos d'estiu.

Nascuda el 1968, any de bona memòria, a redòs de la revolució de maig, va esdevenir aviat l'expressió reivindicativa de la catalanitat, oprimida a tot arreu d'una nostra terra aleshores anomenada Països Catalans, i una plataforma coordinadora i propagandista de les lluites antifranquistes del sud de l'Albera. En un aspecte i en l'altre, la tasca proselitista realitzada va ser considerable. Allà es van fer, per exemple, l'any 1973, els contactes que permeteren la implantació del PSAN a València, i allà es presentaren puntualment l'Assemblea de Catalunya (1972), el Consell Democràtic del País Valencià (1975) i, no cal dir-ho, les organitzacions polítiques i culturals catalanes de la Catalunya del nord, que foren les que impulsaren el naixement de la Universitat.

El 1976, l'any següent al de la mort del dictador (20-XI-1975) i l'any anterior al de l'inici electoral (15-VI-1977) de la monarquia que el continuava, la Universitat Catalana d'Estiu fou una explosió de gentada i de llibertat. Se'n feren dues estades, al juliol i a l'agost, i s'hagueren d'habilitar, a més del Liceu Renouvier, altres habitatges a l'acollidora vila de Prada. Totes les organitzacions polítiques democràtiques d'arreu de Catalunya hi feren la seva presentació, des de la Taula de Forces Polítiques i Sindicals del País Valencià fins al magne Congrés de Cultura Catalana, amb la seva gran tasca d'estudi global de la nostra terra (vegeu els quatre volums que en donen testimo-

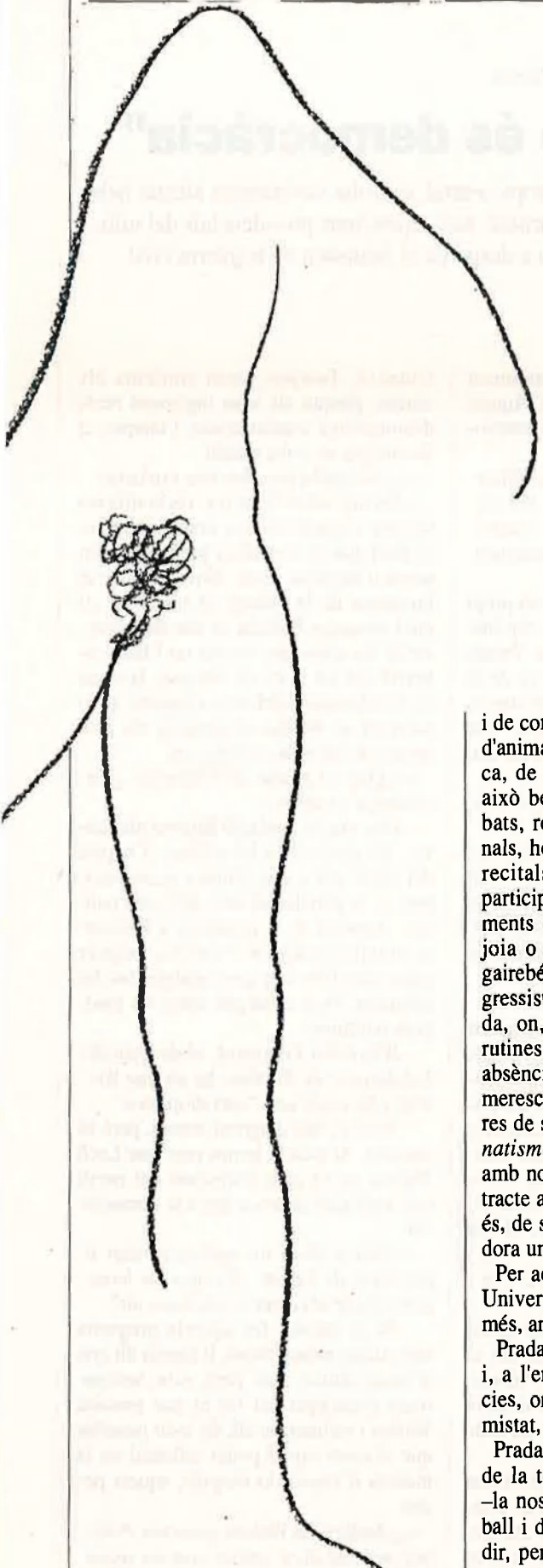
ni), el qual fou, l'any següent, clausurat precipitadament i vergonyosament perquè els *Països Catalans* no encaixaven en la democràcia espanyola en constitució.

La Universitat Catalana d'Estiu va patir igualment aquesta democratització anticatalana de l'estat espanyol (¿què faran a Espanya que no sigui anticatalà?) i va estar a punt de no realitzar-se. Felicitament va continuar, sota mínims, això sí: el 1977 i el 1978 no més de dos-cents assistents mantiguérem aquesta flama del Canigó i, com que no hi havia pressupost per a espectacles propis, coneguérem una mica més el país i la seva gent anant, a les nits, a les revetlles de les festes majors dels pobles de la rodalia.

Del 1979 ençà la Universitat Catalana d'Estiu s'ha consolidat, amb una nombrosa assistència de professors i alumnes, amb una molt bona oferta cultural i festiva i amb una estructuració estable, definida l'any 1984 mitjançant la formació de quatre òrgans (Patronat, Equip Rector, Claustre de Professors i Alumnes, Assemblea General), la qual ha propiciat l'ajut de moltes institucions polítiques i culturals de tot el país, des de la Universitat de Perpinyà fins a la d'Alacant, des de la Societat Andorrana de Ciències i l'Associació dels Consells Locals de la Franja fins al Consell Insular de Menorca*.

En l'actualitat, la Universitat Catalana d'Estiu ofereix *seminaris d'investigació*, convalidables com a crèdits de doctorat amb la col·laboració de les universitats catalanes institucionals; *seminaris d'extensió universitària* en l'àrea científica ("conèixer la terra" és el tema d'enguany) i en l'àrea d'humanitats ("els canvis a Europa" s'hi estudiaran enguany, des de la perspectiva de l'art, la literatura, el nacionalisme, la lingüística, les ciències socials i el pensament); *curs de formació cultural*, d'iniciació a la llengua

i de conixement del país; *tallers* diversos d'animació, d'art, de formació pedagògica, de comunicació, científics, ...). Tot això ben amanit amb conferències, debats, reunions científiques i professionals, homenatges, concerts, exposicions, recitals, cinema, teatre..., amb molta participació de tothom i on es donen moments de gran controvèrsia, d'esclats de joia o d'emoció intensa. Gairebé tot i gairebé tots i totes, de signe català i progressista, es pot i es poden trobar a Prada, on, tanmateix, també hi ha, encara, rutines regionalistes i regionalitzadores, absències no explicades i presències no merescudes, manca de respecte a les hores de son d'altri i algun que altre *papanatisme* reverencial envers personatges amb nom o càrrec, amb distincions en el tracte atorgat. Amb tot i amb això, Prada és, de segur, la més democràtica i acollidora universitat d'estiu.

Per acabar, no em sé estar de definir la Universitat Catalana d'Estiu, una vegada més, amb aquestes paraules:

Prada és *estiu*, vacances, vida relaxada i, a l'ensem, plena de noves experiències, on gaudeixes de la natura i de l'amistat, de l'aprenentatge i de la gresca.

Prada és *estima* per la terra i per la gent de la terra, compromís amb una pàtria —la nostra: Catalunya— i voluntat de treball i de lluita per mantenir-la viva, és a dir, per alliberar-la, per retornar-li la in-

dependència.

Prada és *universitat* popular, escola dialèctica, on tothom diu la seva i tot es raona i es discuteix, on no es donen títols ni se n'exi-

geixen, on la *llibertat de caràcter* consisteix en el fet que ningú parli *ex cathedra* (tret d'algun quico que s'ho ha de fer mirar).

Prada: *experiència pilot i laboratori* de la Catalunya completa i independent!

Josep Guia
Membre del Patronat de la Universitat
Catalana d'Estiu

* No ens pensem, però, que els ajuts són milionaris. No és aquest el cas ni per part de les institucions regentades per CiU, car el catalanisme de Prada els ve gran, se'ls escapa, ni encara menys per part de les institucions del PSOE o dòcils a aquest partit, les quals miren amb prevenció la catalanitat de Prada, mentre ajuden a mans plenes altres projectes clarament espanyol(itzador)s i que solen presentar-se sota una etiqueta "internacional". Els ajuts per a la Universitat Catalana d'Estiu són la xocolata del lloro; els altres, la part de lleó.